

Zece băieți care și-au folosit talentele

IRENE HOWAT

Zece băieți
care și-au folosit talentele

Traducere de Ofelia Antal

 CASACĂRȚII
Oradea, 2018

Ten Boys Who Used Their Talents @ Copyright 2006 Irene Howat
Publicată în 2006 de Christian Focus Publications Ltd.
Geanies House, Fearn, Tain, Ross-shire, IV20 1TW,
Scotland, UK. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Toate întâmplările repovestite în aceste istorisiri sunt bazate pe fapte reale. Autoarea a scris unele pasaje cu amănunte referitoare la copilăria personajelor care nu pot fi cunoscute, folosindu-se de informații suplimentare privitoare la viața de familie, preocupări specifice, mod de trai sau relații pe care le-a preluat din alte biografii sau surse istorice.

Zece băieți care și-au folosit talentele

de Irene Howat

Copyright © 2018 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800 761; 0728-874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Howat, Irene

Zece băieți care și-au folosit talentele / Irene Howat;

trad: Ofelia Antal. - Oradea : Casa Cărții, 2018

ISBN 978-606-732-096-1

I. Antal, Ofelia (trad.)

821.111-93-97=135.1

Traducerea: Ofelia Antal

Editarea: Timeia Viman

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Desenul de pe copertă: Anita Capota

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea.

Tel./fax: 0259-472 640

Dedicată lui Steven și lui Stuart

Informații despre autoare:

Irene Howat

Irene Howat este o scriitoare de succes, care a câștigat multe premii și care locuiește în Scoția. A publicat multe cărți biografice pentru toate vârstele și este îndeosebi cunoscută pentru cărțile sale biografice. A scris multe cărți despre viețile a numeroși creștini de pe toată fața pământului. De asemenea, a scris și o lucrare autobiografică intitulată: *Pain My Companion* [Durerea, tovarășa mea]. Irene este interesată și de pictură, îi place să plimbe câinii și să editeze revista bisericii ei, destinată tineretului, intitulată *The Instructor* [Instructorul].

Cuprins

Wilfred Grenfell	9
C.S. Lewis	21
James Clerk Maxwell	33
Ghillelan Prance	45
Paul Brand	57
Johann Sebastian Bach	69
Samuel Morse	81
George Washington Carver	93
C.T. Studd	105
John Bunyan	117
Întrebări de verificare	129
Răspunsurile la întrebările de verificare	132

Wilfred Grenfell

— Paseaz-o la mine! urlă Wilfred spre fratele său mai mare.

Alfie conduse mingea spre marginea terenului de fotbal, îl fentă pe băiatul care îl flanca, îl observă cu coada ochiului pe fratele său pe partea stângă și șută mingea în direcția lui. Wilfred, fiind mai mic de statură și mai iute, driblă doi membri ai echipei adverse, intră în careu îndreptându-se spre poartă și-și puse toate forțele în șutul care urmă.

— Gooooool! urlară la unison vreo câteva zeci de băieți. Până și suporterii echipei adverse trebuiră să admită că fusese un gol spectaculos. În fond, Wilfred nu avea decât zece ani.

— Când o să cresc mare vreau să devin fotbalist, îi spuse tatălui său.

Domnul Grenfell zâmbi.

— Ar fi o neașteptată răsturnare de situație, spuse el. În familia noastră am avut pastori, profesori, dar până acum încă niciun fotbalist.

— Dar nu e obligatoriu să devin pastor sau profesor, nu? Întrebă Wilfred, trecându-l un fior pe șira spinării. Adică pot fi un Grenfell și să fac altceva, nu?

— Desigur, râse tatăl său. Însă ar fi bine să te vedem că te străduiești să înveți pentru școală. Nu uita, fotbalistii trebuie să fie în stare să numere golurile pe care le dau.

Wilfred nu era nici prost, nici leneș. Problema lui era că pur și simplu nu putea să stea locului. Dacă profesorii i-ar fi permis să se miște nestingherit prin clasă în timpul orelor ar fi avut rezultate mai bune la învățatură în clasele primare. Însă, pe vremea când Wilfred marcase cel mai tare gol din viața sa, în 1875, băncile școlare erau aliniate perfect, iar băieții trebuiau să șadă în ele cu spatele drept și să păstreze tăcere deplină în timpul orei.

— Ce faci, Wilfred? îl întrebă într-o bună zi învățătorul, când observă că elevul său era absorbit de ceva de pe podea, și nu de ceea ce se preda la oră.

— Îmi pare rău, domnule, se scuză băiatul. Mă uitam la o urechelniță.

— În cazul acesta poate vrei să le povestești colegilor despre urechelnițe.

Wilfred sări din bancă imediat.

— Urechelnița obișnuită măsoară între șapte și cincizeci de milimetri și are culoarea maro. Este cel mai des întâlnit membru al ordinului dermapterelor, iar denumirea ei în limba latină este *Forficula auricularia*. Deși urechelnițelor le plac locurile întunecoase, nu există dovezi clare că ar intra în urechea omului altfel decât accidental.

Dacă învățătorul nu ar fi fost nou, ar fi fost mai puțin surprins. Toți prietenii lui Wilfred știau că era în stare să vorbească toată dimineața despre insecte.

Alfie, care era foarte priceput la lucru manual, confecționa casete din lemn, în care Wilfred își expunea insectele pe care le aduna. Fiecare specimen era prins cu foarte multă grijă, pentru a rămâne intact. Însă, din nefericire, fiecare insectă care ajungea în colecția sa foarte frumos aranjată era cu desăvârșire moartă.

— Ce-avem noi aici? întrebă domnul Grenfell, privind o serie de fluturi. Stai, cunosc specia asta. Nu e cumva un Fluture Roșu?

— Ba da. E un *Aglais urticae*. Fluturele Roșu este văzut în Anglia toată vara; după care hibernează din octombrie până în aprilie, în funcție de vreme.

— Iar ceilalți fluturi din colecția ta?

— Următorul se numește Amiralul Roșu, *Vanessa atalanta*, care sosește aici din regiunea mediteraneană, primăvara târziu. Acești fluturi mănâncă urzici. Îi vedem adesea în grădina pe arborii fluturilor.

— Presupun că de aici vine numele acestor tufișuri, remarcă Alfie.

— Te-ai prins, râse Wilfred.

— Eu zic să nu ne mai gândim în această după-amiază la colecția de fluturi și să ne planificăm următoarea croazieră, sugeră Alfie, care începu imediat să fredoneze un vechi cântec de-al mateloților despre un marinar beat.

— Nu prea cred că e o idee strălucită să te îmbeți dacă ești marinar, râse fratele său. Când navighezi pe o ambarcațiune atât de mică precum a ta, ajungi să te uzi până la piele, asta dacă nu te îneci de-a binelea!

— Hai să ne uităm pe hartă.

Domnul Grenfell își privi cei doi fii adolescenți.

„Oare de ce”, se întrebă el, „Wilfred poate da amănunte despre insecte, și asta în limba latină, în timp ce este prea

puțin interesat de materiile școlare. Și cum se face că este total absorbit în studierea hărților pentru a planifica rutele de navigare în timpul vacanțelor, dar lecțiile de geografie nu-l atrag defel?”

„O! fi eu director de școală”, se gândi omul, „dar nu reușesc să-mi înțeleg fiul mai mic nici dacă mă picuri cu lumânarea!”

— Urât mai tușești! îi spuse profesoara lui Wilfred. Ar trebui să mergi la medicul școlii.

Era 1881. Băiatul avea 16 ani și era elev la Școala Marlborough din Wiltshire.

— Înghite licoarea asta, spuse doctorița, dându-i o lingură cu lichid maroniu, ce avea gust tare rău. Câteva doze din acest medicament te vor pune rapid pe picioare.

„Sau mă vor ucide”, gândi Wilfred. „E dezgustător din cale afară.”

Însă medicamentul nu vindecă tusea, care se înrăutățea din ce în ce mai tare.

— Vine Wilfred, spuseră prietenii săi, înainte ca acesta să apară. Recunoști tusea asta de la o poștă.

Urmând sfatul medicului, părinții lui Wilfred l-au trimis la mătușa lui, în sudul Franței.

— Aerul cald de acolo îi va face foarte bine, spuse medicul. Iar dacă lipsește un trimestru de la școală nu va avea probleme, sunt convins.

Doar că domnul Grenfell nu era la fel de convins. Clătină din cap, gândindu-se la notele pe care le lua Wilfred la școală și la observațiile de genul: „Străduiește-te mai mult” sau „Este loc de mai bine”, pe care le scriau profesorii pe caietele sale de exerciții.

„Mă distrez de minune”, îi scria Wilfred lui Alfie, acasă. „Prietena mătușii are două fete adolescente, care sunt foarte interesate de științele naturii. Ieri am prins broaște pe baltă și le-am adus în iazul micuț pe care îl avem în grădină. Imaginează-ți că a trebuit să întindem plase peste iaz ca să nu fugă broaștele. Aici sunt niște specii de fluturi pe care nu le-am mai văzut în Anglia. Oare câte specii de fluturi crezi că există? O să iau cu mine câteva specii... dacă mă voi putea despărți de aceste locuri ca să mă întorc acasă.”

De întors s-a întors acasă, însă deloc încântat că trebuia să meargă din nou la școală.

— Ce ai de gând să faci în viață? își întrebă domnul Grenfell fiul, când acesta împlini 18 ani.

— M-am hotărât să devin medic, spuse el. Asta o să fac.

— Medic? N-am avut niciodată un doctor în familie, răspunse tatăl său. Știi cât trebuie să înveți ca să devii medic?

Wilfred avea să descopere că medicina implica foarte multă muncă. Capul îi vâjâia de informații medicale în timp ce se plimba pe o stradă din Londra, în 1885. Brusca, auzi melodia unui cântec venind dintr-un cort uriaș, unde și intră.

„Cine să fie?” se întrebă tânărul. După care își aminti că auzise despre un predicator american celebru, pe nume D.L. Moody, și că venise în oraș.

În timpul adunării, un bărbat conduse o rugăciune foarte lungă. Wilfred se plictisea atât de tare, încât era cât pe ce să plece, când îl auzi pe domnul Moody întrerupând rugăciunea:

— Haideti să cântăm un imn până ce fratele nostru își termină rugăciunea.

Iar Wilfred rămase! Până la finalul acelei întâlniri ajunsese să îl cunoască pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor personal. Pe când mergea spre casă, Wilfred luă hotărârea să fie un medic așa cum l-ar fi dorit Domnul Isus.

Curând după aceea, Wilfred se afla în mijlocul unui grup de băieți gălăgioși. Clătină din cap și zâmbi. Pastorul său îl întrebă dacă nu voia să fie profesor de școală duminicală.

— Cum să nu, cu mare drag! exclamă el.

Acum descoperirea că însărcinarea de a preda unor băieți gălăgioși nu era așa de ușoară pe cât crezuse.

— Stați jos și ascultați, le repeta mereu băieților.

Însă ei păreau că stau pe ghimpi, nu altceva!

„Cum sunt?” gândi în sinea sa Wilfred, după ce băieții fuseseră din cale afară de agitați într-una din zile, iar răspunsul îi veni imediat în minte. „Exact cum eram și eu odinioară. Au mare nevoie să își consume mai întâi energia, după care vor putea să șadă și să asculte.”

Așa a luat ființă *Clubul băieților din estul Londrei*. Nu doar că se jucau împreună în timpul întâlnirilor lor săptămânale, dar și navigau cu Wilfred și Alfie și se distrau de minune. Învățau că era bine să-și antreneze și trupurile, nu doar mințile și sufletele, pentru a-L sluji pe Domnul.

Nici nu se întorsese bine Wilfred în Londra, când își dădu seama ce dor îi era de mare.

„Nu-mi plac deloc orașele mari”, gândi el. „De fapt, nu mă simt deloc în largul meu pe uscat. Însă presupun că nu sunt multe locuri de muncă pentru un medic pe mare.”

Curând după aceea, pe doctorul Wilfred Grenfell îl aștepta o surpriză.